

Sygn. akt I CNP 2/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi H. Sp. z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga
w Warszawie z dnia 13 lutego 2013 r., sygn. akt IV Ca 418/12, wydanego
w sprawie z powództwa J. C. i A. C.
przeciwko H. Sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 listopada 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424 w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Wyrok niezgodny z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „Wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Pozwany H. sp. z o.o. w W. we wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 13 lutego 2013 r. skardze nie przedstawił wyводу prawnego zawierającego argumenty świadczące o tym, że zaskarżony wyrok jest niewątpliwie sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Trafnie orzekające w sprawie sądy uznały, że w sytuacji, gdy wady miejsca postojowego były ściśle związane z jego lokalizacją w podziemnym garażu, ściśle udowodnione wysokości szkody doznanej przez powodów, nawet z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy biegłego, było niemożliwe. W tej sytuacji w rozpoznawanej sprawie istniały podstawy do zastosowania art. 322 k.p.c. Przeprowadzone postępowanie

dowodowe było nie przeciw osnowie aktu notarialnego, ale w celu sprecyzowania użytych w tym dokumencie określeń, co nie narusza art. 247 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).